

SANDŽAČKI ODBOR ZA ZAŠTITU LJUDSKIH
PRAVA I SLOBODA NOVI PAZAR

Mjesto _____
Datum _____
Br. _____

I Z J A V A

Ime i prezime MURCOF PEPIĆ Datum i mjesto rođenja 11.02.1966
Adresa DRAGA TURAK Br. l.k. i mjesto izdavanja 60446
Vrijeme i mjesto događaja _____ Djelo _____
Prekršioци _____ Svjedoci _____

Povodom mog slučaja od 31-12-01
KADA SAM BRUTALNO PRETUČEN
OD POLICIJE TUTIN ODGA SAM ZADOBIO
TESKO TELESNE POŠKODBE I BIO NA
LECENJU NA HIRUSKO-IRGENIJIOM
CENTRU NA LECENJE. BEOGRADU.
Nakon mog slučaja gdje sam vezan
BRUTALNO PRETUČEN OD STRAHO POLICAJA
JA SE NEMOGU DAVAS KAO SLOBODNI
GRADANIN KRGTATI JER SAM SVAKOM
MOJOM POJAVOM NA JAVNOS / PRUČEN
OD STRAHO POLICIE KAO NA PR.
SABAHUDIINA MURKOVICA, SABAHGJA KULTOVO
LUKOVIC MITIJANA I OD KOJIH SAM
BIO PRETUČEN I OD OSTALE TUTINSK
POLICIE DRUČINAM PR SE OBRUCAM
ODBORU ZA LUCK PRAVA N.PAZAR
DA MI IZADU U SUSRET I DA

Prilog:

Izjavu dao:

Izjavu uzео:

29
11/92

VOJNI SUD U BEOGRADU
IK broj 28/92.
21.02.1992.god.

U IME NARODA

Vojni sud u Beogradu, u veću sastavljenom od sudije potpukovnika Petra Miličevića, kao predsednika veća, i sudija porotnika pukovnika Ratomira Vukovića i GL na sl. u JNA Jagodinke Marković, kao članova veća, sa zapisničarem GL na sl. u JNA Marijom Čosović, - u krivičnom predmetu protiv opt. SAITA ČAUŠEVIĆA, vojnog obveznika iz Tutina, zbog krivičnog dela neodazivanja pozivu i izbegavanja vojne službe iz člana 214. stav 1.KZ SFRJ u vezi sa članom 226. stav 1.KZ SFRJ, a po optužnici vojnog tužioca pri VP 2082 Beograd - I VTK broj 126/92 od 01.02.1992.godine, nakon održanog usmenog, javnog glavnog pretresa dana 21.02.1992.godine, u prisustvu zamenika vojnog tužioca pukovnika Vladislava Mladenovića, optuženog i njegovog branioca advokata Zorana Djošića, doneo je i predsednik veća istog dana, u prisustvu stranaka i branioca optuženog, javno objavio

P R E S U D U

Opt. SAIT ČAUŠEVIĆ, vojni obveznik iz Tutina, od oca Juse i majke Emire - rođj. Bahović, rođen 19.12.1960.godine u s.Mojstir, SO Tutin, sa prebivalištem u Tutinu, ul. Bogoljuba Čukića broj 19, Musliman, državljanin SFRJ, završio srednju dravno-preradjivačku školu, po zanimanju stolar, vojni rok služio 1981/82 godine, vodi se u evidenciji u Vojnom odseku Raška, neodlikovan, bez nepokretne imovine, neosudjivan, protiv njega se ne vodi postupak za neko drugo krivično delo, brani se iz pritvora - u kojem se nalazi od 09.janura 1992.godine,

K r i v j e

Što se dana 07.januara 1992.godine, u uslovima neposredne ratne opasnosti, bez opravdanog razloga nije javio u svoju RJ 5522, iako je bio pozvan pojedinačnim pozivom Vojnog odseka Raška, -

- čime je učinio krivično delo neodazivanja pozivu i izbegavanja vojne službe iz člana 214. stav 1.KZ SFRJ u vezi sa članom 226. stav 1. KZ SFRJ.

pa ga se za to krivično delo

O S U D J U J E
NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 1 (JEDNE) GODINE.

Optuženom se u izrečenu kaznu uračunava i vreme provedeno u pritvoru od 09.januara do 21.februara 1992.godine.

Optuženi je dužan da plati ovom sudu troškove krivičnog postupka u iznosu do 2.620.- (dvehiljadešestotinadvadeset) dinara, od čega na ime stvarnih troškova 1.620.- dinara i na ime paušalnog iznosa troškova 1.000.- dinara, a u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude.

O b r a z l o ž e n j e

Vojni tužilac pri VP 2082 Beograd podneo je ovom sudu optužnicu I VTK broj 126/92 od 01.02.1992.godine protiv Saita Čauševića, vojnog obveznika iz Tutina, zbog krivičnog dela neodazivanja pozivu i izbegavanja vojne službe iz člana 214. stav 1. u vezi sa članom 226. stav 1.KZ SFRJ. Zastupnik optužbe na glavnom pretresu ostao je u celini kod podnete optužnice i predložio sudu da optuženog oglasi krivim za navedeno krivično delo, osudi ga po zakonu i obaveže na plaćanje troškova krivičnog postupka.

Ovaj sud održao je glavni pretres u predmetu krivice opt. Saita Čauševića dana 21.02.1992. godine, na kome je ispitao imenovanog, pročitao zapisnik o saslušanju svedoka Radisava Andjelkovića (spis 19), te pročitao odnosno izvršio uvid u sledeće pismene dokaze: potvrde o prijemu poziva za optuženog (spisi 1,2,3. i 4), nalog za prinudno privodjenje optuženog (spis 8), troškovnik suda (spis 22), rešenje Opštinskog suda u Tutinu R.br.196/88 od 10.02.1989.godine u odnosu na Sabita Čauševića, i uverenje o zdravstvenom stanju, sa izveštajem lekara specijaliste za Emiru Čaušević od 17.02.1992.godine.

Pošto je navedene dokaze ocenio pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi sud je utvrdio činjenično stanje koje je navedeno u izreci.

Optuženi Čaušević priznaje da je 07.januara 1992.godine u Vojnom odseku Raška primio pismeni poziv po kojem je trebalo da se odmah javi u RJ 5522, ali da on to nije učinio - nije se javio u ratnu jedinicu, ni tada, ni kasnije. Više je razloga, kaže, zašto se u ovom slučaju nije odazvao pozivu i otišao u ratnu jedinicu. Zdravstveno stanje mu je bilo takvo da nije bio sposoban za ratište. Imao je glavobolju, a na srcu šumove. Nadalje, jedini je hranilac porodice sobzirom da su majka i brat zdravstveno nesposobni za privredjivanje. Zatim, kad je u navedenom slučaju njegova majka kontaktirala sa vojnim organima i tom prilikom plakala, ovi su je na neki način udaljavali sa lica mesta. Činjenica je, na kraju, da je bio nasilno mobilisan. Sve to skupa, kaže, uticalo je na njegovu odluku da se ne odazove pozivu vojnog organa.

Navedno kazivanje opt. Čauševića u odnosu na prijem pojedinačnog pismenog poziva, kao i sam čin neodazivanja tom pozivu, potvrđeno je i iskazom svedoka Radisava Andjelkovića i sadržajem potvrde o prijemu poziva na rednom broju spisa 3. Svedok Andjelković je na primer naveo da je optuženi po nalogu za prinudno dovodjenje priveden u Vojni odsek Raška dana 07.januara 1992.godine, gde mu je uručen poziv da se odmah javi u ratnu jedinicu 5522. Medjutim, odmah po prijemu poziva optuženi je rekao da ne želi ići u ratnu jedinicu, da ne želi da ratuje. Upozorio je optuženog na moguće posledice, ali je ovaj ostao pri svome stavu i tog dana, a i narednog.

Rečenim dokazima, gde dakle spadaju i izloženi navodi optuženog, sud je poklonio veru i iz istih je utvrdio da se opt. Čaušević dana 07.januara 1992.godine nije javio u svoju ratnu jedinicu 5522, iako je bio pozvan pojedinačnim pozivom.

Razloge koje je optuženi izneo u vezi ovog neodazivanja pozivu sud nije prihvatio kao izvinjavajuće. Naprotiv, utvrdio je da se radi o neodazivanju pozivu bez opravdanog razloga. Van svake je sumnje, i to proizlazi i iz njegovog iskaza, da je optuženi objektivno gledano zdravstveno bio sposoban za javljanje u svoju ratnu jedinicu i, po nalaženju suda, bio je dužan da se u istu javi. Tu u jedinici bi se zatim u redovnom postupku utvrdilo da li je i za koju vojnu službu (dužnost) optuženi sposoban. Prema tome bi se dalje odlučilo o njegovom statusu. Na istom mestu, dakle u svojoj jedinici, je trebalo postaviti i pitanje eventualne egzistencijalne ugroženosti članova porodičnog domaćinstva optuženog, a ne da on po sopstvenom nahodjenju tako nešto proglašava "opravdanjem". Medjutim, podaci koje je i sam optuženi izneo na glavnom pretresu nesumnjivo pokazuju da ovakve ugroženosti članova njegovog porodičnog domaćinstva nije ni bilo. Ostali razlozi kojima optuženi pravda navedeni čin uopšte se ne mogu uzeti kao ozbiljni i neki širi komentar u tom pogledu nije ni potreban.

Navedeno optuženikovo neodazivanje pozivu ostvareno je u uslovima neposredne ratne opasnosti, što, na kraju, i nije sporno. Naime, na osnovu ovlašćenja sadržanih u važećem Ustavu SFRJ, Predsedništvo SFRJ je utvrdilo, a dana 03. oktobra 1991. godine i objavilo stanje neposredne ratne opasnosti. Objava je izvršena preko svih važnijih informativnih glasila i sredstava - radio, televizija, štampa. Ne samo da je objavljeno nego je i široko komentarisano, a samo utvrđenje neposredne ratne opasnosti delimično i osporavano. Od dana rečene objave do postupanja optuženog o kojem je ovde reč prošlo je više od tri meseca. Optuženi je za to vreme živeo i radio u sredini u kojoj postoje i prate se sva sredstva informisanja. Na odredjen način on priznaje da je ta sredstva i pratio, odnosno da je čitao štampu, slušao radio i pratio televizijski program. Iz više njegovih navoda se vidi da je u priličnoj meri upoznat sa mobilizacijskom problematikom, upravo u kritičnom vremenskom periodu.

Na osnovu svega navedenog, ali i na osnovu nekih drugih činjenica i okolnosti koje nisu sporne, sud je zaključio da je u kritično vreme bilo utvrdjeno i objavljeno postojanje neposredne ratne opasnosti i da je opt. Čaušević to znao.

Učinivši navedeno, opt. Čaušević je, po nalaženju suda, ostvario objektivna i subjektivna obeležja krivičnog dela neodazivanja pozivu i izbegavanja vojne službe iz člana 214. stav 1. KZ SFRJ u vezi sa članom 226. KZ SFRJ, pa je ovo njegovo delo tako pravno i kvalifikovano i imenovani oglašen krivim za navedeno krivično delo.

Za učinjeno krivično delo sud je opt. Čauševiću izrekao kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, jer nalazi da ta kazna odgovara težini navedenog dela, stepenu krivične odgovornosti imenovanog i ostalim važnim okolnostima konkretnog slučaja i da je dovoljna, ali i potrebna za postizanje svrhe kažnjavanja, a naime, za uticanje na optuženog i druga lica - da ne čine krivična dela. Optuženi ranije nije dolazio u sukob sa zakonom. U ranijem periodu je uredno izvršavao svoje vojne obaveze. Porodična situacija mu je u priličnoj meri složena zbog bolesti brata i majke. Izrazio je kajanje zbog toga što u navedenom slučaju nije otišao u ratnu jedinicu i dao je obećanje da mu se ubuduće nešto slično neće dogoditi. Sve te okolnosti sud je optuženom cenio kao olakšavajuće prilikom odmeravanja kazne. Polazeći medjutim, od težine učinjenog dela sud nije našao

da navedene olakšavajuće okolnosti u konkretnom slučaju imaju značaj osobito olakšavajućih okolnosti u smislu člana 42 KZ SFRJ. To je razlog zašto nije prihvaćen predlog odbrane da se u konkretnom slučaju izvrši ublažavanje kazne. Istovremeno, i upravo zbog ovog - što nije izvršeno ublažavanje kazne - nije prihvaćen ni predlog odbrane da se optuženom izrekne uslovna osuda.

Odluka o uračunavanju pritvora u izrečenu kaznu temelji se na odredbi člana 50. KZ SFRJ i podacima u spisima ovog predmeta o primeni ove mere.

Sud nije prihvatio ni predlog odbrane da optuženi bude oslobođen dužnosti plaćanja troškova krivičnog postupka. Stvarni troškovi krivičnog postupka nisu veliki, iznose 1.620.- dinar, a obuhvataju troškove za svedoka. Te troškove, kao i minimalni iznos paušalnog dela troškova od 1.000. dinara optuženi, po nalaženju suda, može platiti bez opasnosti po svoju egzistenciju i egzistenciju lica koja je dužan da izdržava, pa ga je sud - osnovom člana 98. stav 1. ZKP - obavezao da te troškove i plati.

Iz svih navedenih razloga odlučeno je kao u navedenoj izreci.

ZAPISNIČAR
GL na sl. u JNA
Marija Čosović

PRESEDNIK VEĆA
Potpukovnik
Petar Miličević

POUKA O PRAVNOM LEKU: Protiv ove presude dozvoljena je žalba Vrhovnom vojnom sudu u Beogradu u roku od 15 (petnaest) dana po prijemu pismenog otpravka iste. Žalba se predaje ovom sudu - za Vrhovni vojni sud - neposredno ili putem pošte preporučeno.

